Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 12. *Den 15. Marts 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Salt Lake City, den 22de Novbr. 1873.

(Fortsat).

Spørgsmaalet maa her opstaa: Vil det være mulig for Menneskene at synde under det Tusindaarige Rige? Ja. Hvorledes vil det ske? Fordi de have ikke tabt deres fri Villie. Den fri Villie vil altid være herskende blandt Fornuftsvæsener, hvor de end ere, enten i Himlen, paa Jorden eller blandt hvilkensomhelst af Herrens Skabninger; hvorsomhelst I finde Fornuftsvæsener, dér ville I ogsaa finde den fri Villie, uagtet ikke i den samme Grad under alle Omstændigheder; men ikke desmindre er der altid, hvor Fornuften hersker, Udøvelse af fri Villie. Satans fri Villie, for Exempel, vil i mange Ting for en Del blive betaget ham, naar han bliver nedstyrtet i den dybeste Afgrund, og et Segl sat over ham. Han vil ikke have Magt til at komme ud af denne Afgrund, men nu er han udenfor den; da vil han ikke have Magt til at friste Menneskenes Børn, men nu besidder han denne Magt; følgelig vil hans fri Villie eller Handlemaade da blive i en vis Grad berøvet eller fragaget ham, men ikke ganske. Herren vil ikke tilintetgjøre Menneskenes fri Villie i Tusindaarsregjeringen, hvis Aarsag der vil være Mulighed for dem at begaa Synd under denne Tidsperiode. Men dersom de da Levende synde, vil ikke dette ske paa Grund af Djævelens Magt til at friste dem, men ene og alene, fordi de af deres eget fri Forsæt vælge at gjøre saaledes.

For at vise Eder, at det saaledes vil ske, skal jeg anføre nogle Skriftsteder. Efter Jesu Komme med alle hans Hellige paa Oliebjerget, lære vi, at Herren vil forlange, at alle Nationer omkring Jerusalem skulle drage op mod denne Stad og tilbede Kongen, den Herre

Zebaoth og højtideligholde Løvsalernes Højhed, og der skal være én Herre, og hans Navn skal være ét. Der skal ikke existere hedenske Afguder paa den Tid; men under det Tusindaarige Rige vil han forlange, at alle Folk skulle komme op til Jerusalem, som skal være Hovedkvarteret paa det Fastland, og tilbede ham. Vil det saaledes være mulig for Folkene i de Dage at synde? Ja; thi vi læse i det samme Kapitel, at hvis ikke Slægterne paa Jorden komme op til Jerusalem, over saadanne skal ikke Regnet falde under deres Overtrædelse. Det synes heraf, som om der vil være Lejlighed for Folkene i denne lykkelige Periode til at negte at efterkomme den Allerhøjestes Befalinger, og at de saaledes ville bringe over sig selv en hastig Fordærvelse ved Hungersnøden, som vil komme formedelst Regnets Ophør. Og med Hensyn til Ægypternes Slægt, synes Regnets Ophør for Nærværende ikke at have nogen Virkning paa dem, da de blive forsynede med Vand fra Nilen, derfor vil Herren berede en særdeles Straffedom for dem. Hvis de ikke Aar efter Aar komme op til Jerusalem, er det os sagt, at deres Ojne skulle forsvinde i deres Huller, og Kjødet skal falde fra deres Ben.

Endvidere læse vi i det fem og tredsindstyvende Kapitel hos Esaias, at der skal ikke ydermere være et diende Barn paa faa Dage, eller en Gammel, som ikke skal opfylde sine Dage; thi den Dreng, som er bleven hundrede Aar gammel, skal dø, men den Synder, som er hundrede Aar gammel, skal forbandes. Dette viser, at naar den Dag kommer, da skal Menneskets Liv forlænges paa Jorden til et Træes Alder, nemlig leve til det bliver hundrede Aar gammelt; og hvis de synde, da skulle de blive forbandede, hvilket beviser, at der er Mulighed for at synde.

Med Hensyn til denne delvise Forandring, som vil finde Sted med Folkene i de Dage, saa maa Ingen tænke, at dette er i Uoverensstemmelse med Herrens Handlemaade; thi det er berettet i Mormons Bog, at han udførte en Gjerning i Lighed med denne paa idetmindste fire Mænds Legemer, som éngang levede paa denne Klode, af hvilke de tre vare af de tolv Disciple, som Jesus personlig udvalgte til at virke i Herrens Tjeneste paa dette vestlige Fastland. De ønskede at leve, medens Verden var til, for at bringe Sjæle til Jesus, og Herren tilstod deres Begjær. Men først blev Himlen aabnet, og de bleve optagne og saa usigelige Ting — Ting, som ikke vare tilladte at udtale, og som bleve dem forbudte at aabenbare, og hvilke syntes til dem som en Forklarelse. Dog, efterat have nydt denne Herlighed, kom de igjen ud af Himlen, og droge i Forening med ni Andre af deres Kvorum ud paa dette Fastland og administrerede blandt Folkene; og saa stor var deres Tro, at om deres Fjender spærrede dem i Fængsel, saa søndersplittedes det, og de kom fri af deres Fangenskab. Og videre, om der blev gravet end saa dybe Huler i Jorden, og de nedkastedes deri, saa truede de Jorden med Herrens Ord, og de bleve befriede og kom frem uskadte. De bleve tre Gange kastede i Ildovne og kom frem uskadte; og naar de bleve kastede blandt glubende Dyr, legede disse med dem, som et Barn leger med et Lam, og de kom uskadte ud derfra. Disse Mænd udførte i Forening med de andre Medlemmer af de Tolv mægtige Mirakler, Tegn og Undergjerninger. De opbyggede ogsaa Guds Kirke paa hele dette Lands Overflade, og alle dets Indvaanere bleve omvendte og bragte til Sandhedens Erkjendelse.

Disse tre Mænd dvælede blandt Nephiterne indtil mellem tre og fire

hundrede Aar efter Kristus, og indtil Ugudeligheden blandt Folket blev saa stor, at Herren tog dem bort fra deres Midte. Mormon, idet han omtaler disse tre Mænd, spurgte Herren, om de undergik en Forandring til Udødelighed, da de bleve tagne op til Himlen. Gud svarede og sagde ham, at de undergik ikke en fuldstændig Forandring, men kun saa meget, at Satan ingen Magt havde over deres Legemer. Denne delvise Forandring var derfor tilstrækkelig til at bevare dem ilive uden Sygdom og Pine, og uden at Djævelen skulde have Magt til at friste dem og lede dem til Fordærvelse. Og de skulde ingen Sorg have for deres eget Vedkommende, men kun over Verdens Synd, hvilken var til dem en Aarsag til stor Bedrøvelse.

Det er derfor sandsynlig, at dersom Gud i gamle Dage udviste sin Kraft, og saaledes paavirkede disse tre Mænd paa det amerikanske Fastland og én paa det østlige Fastland, nemlig Johannes den Aabenbarer, at Dødens Magt ikke kunde udøves paa dem, hvorved de kunde dvæle og leve her paa Jorden i atten hundrede eller to Tusind Aar, som Tilfældet maa blive, saa maa han ogsaa kunne udføre det Samme med Hensyn til de Sidste-Dages Hellige, paa det de ogsaa maa leve; og forsaavidt de ere tilladte at bo her i Jesu Nærværelse, er det ganske rimelig at tro, at de vilde bede, ønske og søge til ham for at erholde denne delvise Forandring. Vil han tilstaa dem det? Ja; men alligevel skal der komme en Søvn over dem. Uagtet denne særskilte Forandring, vilde de, naar de komme til Modenhed eller til Manddomsalderen, falde i Søvn. Men — efter hvad Herren har sagt os — skulle de ikke blive nedlagte i Graven, men skulle øjeblikkelig, efterat de ere faldne i Søvn, blive oprejste til Udødelighed og evigt Liv, og ikke blive begravne og se Forraadnelse. De derfor, som dø under disse Omstændigheder, vilde ikke længe føle Adskillelsen fra deres Legemer; thi deres Aander blive blot for et Øjeblik fjernet fra Legemet, og derefter er det dem tilladt at komme frem til Udødelighedens Skjønhed og til et evigt Liv.

Den samme Aabenbaring, som beretter, at de Hellige skulle opstaa i et Øjeblik, efterat de ere hensovede, siger ogsaa, at de skulle blive optagne, og deres Hvile skal være herlig.

Nu, dersom alle de udødelige, opstandne Hellige skulle være her paa Jorden, hvor Jesus ogsaa skal være, hvor vilde saa de hengaa, som leve og dø og opstaa i det Tusindaarige Rige, naar de blive optagne? De gaa bort fra Jesus, hvis han skal være her hele Tiden, og vilde ogsaa gaa bort fra de øvrige opstandne Hellige, som regjere paa Jorden, dersom disse have faaet uindskrænket Herredømme over den. Men de andre blive optagne og nyde det Privilegium at se Himlene, det celestiale Paradis og de himmelske Boliger, og derefter, naar det ansees vist og nødvendig, vilde de komme ned paa denne Jord til at regjere som Konger og Præster. Paa samme Maade som Jesus og hans Apostle vilde have deres Throner og æde og drikke ved Herrens Bord her paa Jorden samt dømme de tolv Israels Stammer, saa vilde alle de andre Hellige, som blive ansete værdige dertil, regjere paa Jorden og annamme Riger og Throner.

Naar den Periode, som benævnes Tusindaaret, er hensvunden, skal Djævelen igjen blive løst. Nu opstaar det Spørgsmaal: Vil Satan have Magt til at bedrage dem, der have levet paa Jorden, og som have hensovet for et Øjeblik og annammet udødelige Legemer? Nej,

han vil ikke. Thi naar disse have gjennemgaaet, deres Prøve og annammet deres udødelige Legemer, da vil han ikke mer have nogen Magt over dem. Paa denne Maade vil Generation efter Generation bortgaa under Tusindaaret, men snart henimod Slutningen af dette Tidsrum skulle utallige Millioner af deres Efterkommere, der have levet, blive adspredte over hele Jorden; og Satan skal løses og vil udgaa til at friste dem. Han vil overvinde Nogle, som ville opsætte sig mod Herren; men de skulle ikke være opsætsige af Uvidenhed eller fremture i Vantro i Lighed med Lamaniterne, men skulle forsætligen synde mod Himlens Lov; og saa stor vil Satans Magt være over dem, at de skulle samle sig til Strid mod de Hellige og mod den elskede Stad, og Ild skal falde ned fra Himlen og fortære dem.

Efterat dette har fundet Sted, skal en stor, hvid Throne komme tilsyne, paa hvilken den guddommelige Dommer skal sidde, for hvis Aasyn Jorden og Himlen skal fly, og der skal ikke findes Sted for dem. Denne Forandring med Jorden er meget forskjellig fra den, jeg før har omtalt, som skal blive udført ved Ilddaaben. Den ene er en Helliggjørelse og Renselse af Jorden, den anden er dens fuldstændig Opløsning og Forsvinden. Naar Jorden saaledes opløses og forgaar, hvor vil den saa gaa hen? Vil den udgaa af Tilværelsen? Nej, ikke en eneste Partikel af den Materie, som nu forefindes i alle Herrens Skabningsværker, havde nogensinde Begyndelse eller vil nogensinde have Ende. Materierne ere af evig Tilværelse ligesom Herren selv. Elementerne, af hvilke Jorden bestaar, kunne blive adspredte, og Jorden kan som en organiseret Klode forgaa for hans Aasyn, som sidder paa Thronen, og dette kan blive udført ved Ild, som ikke alene smelter Materierne, men som ogsaa bevirker, at de blive adskilte og spredte i Verdensrummet; — men Elementerne kunne ikke forgaa.

Førend dette sker skal den sidste Basune lade sig høre. Alle, som ere paa Jorden, i Lejren, i den elskede Stad og omkring det gamle og ny Jerusalem, skulle, naar Satans Hærskarer ere fortærede og denne Basune lyder, blive optagne; og de, der ikke endnu have undergaaet deres fuldkomne Forandring fra Dødelighed til Udødelighed skulle blive forandrede i et Øjeblik. Paulus siger til Korinthierne: „Vi skulle vel ikke alle hensove, men vi skulle alle forandres, i en Hast, i et Øjeblik. Paa hvilken Tid? Naar den sidste Basune lyder, efterat de Tusind Aar ere tilende, da skulle de blive forandrede og optagne. Hvor blive de tagne hen? Op til de celestiale Himle — til disse usynlige Kloder i Verdensrummet, — der have gjennemgaaet deres Ild- og Vandprøve, og som ere helligede, herliggjorte og have undergaaet celestial Dannelse. I hvilken Hensigt blive de optagne? For at de ikke skulle forgaa naar Jorden forgaar. Hvad vil ske med de Ugudelige — disse, som vare opbrændte til Aske, og som levede før det Tusindaarige Rige? De blive fremkaldte ved Lyden af den sidste Basune og blive ogsaa optagne til at dømmes; og de, som vare urene, ville fremdeles være det; og de, som vare vanhellige, ville fremdeles være vanhellige; og de, som vare lykkelige, ville fremdeles være i denne Tilstand. Baade Store og Smaa skulle paa den Dag staa for Herren og blive dømte efter de Ting, som ere skrevne i Bøgerne, og Enhver skal dømmes efter sine Gjerninger.

Vi kunde sige Meget angaaende disse Bøger, da dette er aabenbaret i Mormons Bog og paa andre Steder, men vi

ville fortsætte videre. Snart vil det være nødvendig at faa en ny Jord? Herren vil skabe den af den gamle Jords Materier. Den selvsamme Jord, paa hvilken vi bo, hvis Elementer skulle smeltes og helliggjøres ved stærk Hede, paa det de Hellige maa regjere paa den i Tusind Aar; den selvsamme Jord, for hvilken der ikke skal findes Sted, skal oprejses, dens Elementer skulle forbindes igjen, ligesom de vare i Begyndelsen, de skulle blive helliggjorte, renfede og himmelske og skulle blive i Lighed med et Glarhav; og efterat alle Ting ere fornyede, og de gamle forsvundne, da ville de to Jerusalems Stæder nedkomme fra Gud i Himlen paa den ny Jord — det ny Jerusalem skal staa paa dette Fastland og det gamle dér, hvor det fordum stod. Og Gud skal være med dem, og han skal aftørre hver Taare af deres Ojne, og Døden skal ikke være mer, ejheller Sorg eller Pine; thi de første Ting ere bortvegne, og Alt er bleven nyt. Dette Land eller Halvkugle skal være et blivende Sted for det ny Jerusalem i al Evighed.

Nu, kunne I ikke heraf se, at der er Overensstemmelse med Hensyn til Herrens Handlemaade med Jorden og Menneskene, som dvæle paa dens Overflade? Jorden maa, ligesom vore Legemer, undergaa en Forandring. Ligesom vore Legemer blive brændte, og Asken adspredt af Himlens fire Vinde, saa skal ogsaa Jorden blive brændt og forgaa; og ligesom vore Legemer blive fornyede af de samme Elementer, hvoraf de engang bestode, eller idetmindste af en tilstrækkelig Del deraf til at danne et nyt Legeme, saa skal ogsaa Jorden igjen fornyes og opstaa forløst og udødelig af de Elementer, hvoraf den fordum var dannet, paa det de udødelige Væsener, som ere frembragte af Gravene, skulle have en udødelig Jord at bo paa. Disse Ting staa i et vist Forhold til vore første Forældre; thi da Jorden var udgaaet fra den Almægtiges Hænder, var den bestemt for en evig Vedvaren; med andre Ord: den var en udødelig Jord og Skabelse, og Alt var saare godt. Men Mennesket bragte Forbandelse over Vandene og over alle Materier paa denne Klode; og derfor, ligesom Mennesket skal helliggjøres og gjennemgaa visse Prøver, nødvendige i dette Ojemed, saa skal ogsaa Jorden gjennemgaa det Samme. Naar Mennesket har gjennemgaaet disse Prøver og er bleven udødelig, saa vil hans blivende Opholdssted ogsaa blive udødelig; og han skal bebo det i al Evighed Vore første Forældre vare ikke dødelige, da de sattes paa denne Jord, men vare ligesaa udødelige som dem, der ere opstandne i Guds Nærværelse. Døden kom ind i Verden formedelst deres Overtrædelse; de frembragte Døden, derfor vil disse Ting, som jeg nu omtaler, blive en fuldkommen Gjenoprettelse.

Vi leve, Sidste-Dages Hellige, nær Slutningen af det sjette Aartusinde efter Menneskets Syndefald; hvor nær, er mig ubekjendt; men en stor Forandring er paa Veje til at finde Sted. En spørger: „Gives der ikke nogen Maade, paa hvilken vi kunne bestemme Tiden og komme til en Vished angaaende denne Klodes Alder, siden Syndefaldet?" Jeg kjender ingen Maade uden ved ny Aabenbaring; thi Kronologien (Tidsregningen) er saa ufuldkommen, at blandt de mange Hundreder, som have tilsat baade Liv og Ejendomme for at studere den, hersker der kun liden Overensstemmelse. En er kommen til ét Resultat angaaende Jordens Alder, en Anden til et andet. Jeg vil anføre nogle Exempler for Eder. Vi ville tage en af de ældste Tidsregninger, nemlig den alexandrinske, som er beregnet af Julius Afrikanus. I denne er Tiden

fra Verdens Skabelse til Kristi Fødsel nedsat til 5,500 Aar; i den antiokiske Tidsregning, beregnet af Pandorus, er den nedsat til 5,493 Aar; i den konstantinske eller græske Tidsregning er den angivet at være 5,509 Aar. Derpaa kunne vi anføre Scaliger, en anden stor Kronologist; han angiver, ved Hjælp af en Sammenligning mellem flere gamle Manuskripter, at Verdens Alder fra dens Skabelse til Kristi Komme er 3,950 Aar. Endvidere kunne vi tage en anden berømt Mand, Fader Pezron; og han angiver det at være 5,873 Aar fra Skabelsen til Kristus. Den, som har bestemt Bibelens Tidsregning, Erkebiskop Usher, angiver Tidsrummet fra Skabelsen til Kristus at være 4,004 Aar. En anden Kronologist, Josephus, angiver det at være 4,163 Aar; og videre kunne I tage andre jødiske Kronologister, og de angive det saa højt som 6,524 Aar fra Verdens Skabelse til Kristus. Hvorledes skulle vi saa dømme? I maa tage over to hundrede Kronologister, hvis Navn ere givne, og de have alle deres særskilte Tidsregninger. Som Følge heraf kunne I se, at vi ere i en fuldkommen Vildrede; og uden ny Aabenbaring ere vi ligesaa uvisse om Erkebiskop Ushers Tidsregning, som indeholdes i Kong Jakobs Bibel, er den rette, som med Hensyn til de mange andre. Hvad skulle vi saa gjøre? Det Bedste for os er at stole paa, hvad Herren aabenbarer. Dersom han giver os nogen Kundskab angaaende Tidsregningen, da nær ubetinget Tillid til det; og han har givet os en betydelig Del Undervisning med Hensyn til Tidernes Tegn. Uagtet han ikke har meddelt os Verdens Alder, saa har han givet os det, hvorved vi ville forstaa, at vi leve i en Generation, i hvilken Hedningenes Tid vil blive fuldkommen. Han tilsagde os ved Opkomsten af denne Kirke, at denne Slægt skulde ikke ganske forgaa, forend Hedningenes Fylde var udløben. Og derefter have vi andre Aabenbaringer, som vise, at naar deres Tid er fuldkommen, da skal der blive udført et hurtigt og kort Arbejde, nemlig Indsamlingen af Israels Hus fra de fire Verdens Hjørner. De skulle blive udsamlede fra alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk ved en mægtig Haand og en udrakt Arm. Det er os tilkjendegivet, at da vil Gud udføre Undere, Mirakler og Tegn, som skulle være større, end de nogensinde tidligere ere udførte siden Verdens Skabelse, og at han vil tilbagebringe sit Pagtens Folk. Efterat Jøderne have gjenopbygget Jerusalem, og efterat Templet er opført, vil den Herre Jesus komme.

Hvormeget der af denne Gjerning vil blive udført, efterat de sex Tusind Aar ere hensvundne, er mig ubekjendt. En spørger: „Tror De ikke, at den vil blive fuldkommet før den sidste Dag af de sex Tusind Aar fra Skabelsen?“ Nej, det tror jeg ikke; thi Herren har sagt noget Andet. Læs Nøglen til Johannes Aabenbaring, som er publiseret i Pearl of great Price, og I ville finde, at et overmaade stort Værk skal blive udført, efter at det syvende Aartusinde, kaldet Millenniet, er begyndt. I ville finde, at de syv Basuner skulle lyde som en Forberedelse til Begyndelsen og Enden af hans Værk i det syvende Aartusindes Morgen, netop i Lighed med Herrens Fuldførelse af sit Værk paa Skabelsens syvende Dag, da han plantede Edens Have og satte Adam deri. Han udførte et sandt timeligt Arbejde paa den syvende Dags Morgen ved Skabelsesværket, og ligervis hermed vil han udføre et Værk efter at det syvende Millennium er begyndt; og Egenskaben af dette Værk, som da skal blive udført, er

et Forbillede paa det, som af Herren blev udført i Begyndelsen. I Begyndelsen af Skabelsens syvende Dag eller Tid, satte han Mennesket i Edens Have, fri fra Forbandelse; og, siger Nøglen til Johannes Aabenbaring, i det syvende Aartusindes Morgen, vil han helligjøre Jorden, gjenløse Mennesket fra Graven, og besegle alle Ting til Enden af alle Ting. Og Lyden af disse Basuner, og Værket, som skal udføres, eftersom hver Basune lader sig høre, vil fuldkomme det, som er nødvendig til en Forberedelse for Beseglingen af alle Ting til Enden af alle Ting, førend Frelseren kommer. Nogle have ment, at der under Millenniet skal blive forrettet et stort Værk for og til Bedste for de Døde. Det kan være mulig; men denne Aabenbaring synes at tilkjendegive, at Alting skal forberedes før Frelseren kommer og besegles ifølge sin Bestemmelse. Alt skal henføres under sit Banner og i sin Sfære. Der skal ikke mangle en Lænke i Kjæden, men den skal være, tilligemed enhver Ting, fuldkommen isammenlænket, naar Lyden af disse Basuner høres.

Derpaa, efterat de sex Tusind Aar ere endte, førend Herren skal komme, medens disse Basuner lyde, eller omtrent ved den Tid, finde vi, at der skal blive et stort Værk udført blandt Nationerne, hvilket sandsynlig vil finde Sted i det syvende Aartusindes Morgen De ti Stammer skulle komme frem og gaa op til dette Land, for under Guds Tjeneres Hænder, ja endog Ephraims Børns, at blive kronede med Herlighed i Zions Midte, og tolv Tusind Højpræster skulle udvælges af hver af disse ti Stammer, saavelsom fra de adspredte Stammer. Disse skulle blive beseglede i deres Pander og ordinerede samt annamme Magt til at udsamle fra alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk saa Mange som ville komme til den Førstefødtes Kirkes almindelige Indsamlingssted. Vil ikke dette blive en stor Gjerning? Tænk Eder, ét hundrede og fireogfyrretyve Tusind Højpræster, som skulle udgaa blandt Nationerne for at indsamle saa Mange, som ville komme til den Førstefødtes Kirke; og alt dette vil efter al Sandsynlighed finde Sted i det syvende Aartusindes Morgen. Dette Værk er af en storartet Omfangsrighed, I Sidste-Dages Heilige, og vi leve nær ved dets Aften. Sex Tusind Aar ere næsten henrundne, Verden begynder at ældes, og Satan har udført næsten Alt, som Herren agter at lade ham udføre, førend Hviledagen indtræder. Med et Værk af en saadan Vigtighed for Øje, burde de Sidste-Dages Hellige være aarvaagne, og ikke lade deres Sind være henvendt paa de Daarskaber, som saa Mange hengiver sig til for nærværende Tid. Vi burde lægge disse Ting tilside, og vort Begjær skulde være: „Herre, hvorledes skal jeg forberede mig for dit Komme?“ Hvorledes skulle vi berede os for Udførelsen af det store Værk, som maa og skal udføres i denne den største af Uddelingerne — Tidernes Fyldes store Husholdning? Paa hvilken Maade kunne vi berede os til at se de Hellige, som have levet paa Jorden i tidligere Uddelinger, og komme til at tage dem ved Haanden og gjensidig falde hverandre om Halsen? Hvorledes kunne vi forberede os selv for alt dette? Og hvorledes kunne alle Ting, som ere i Kristo, baade de, som ere i Himlen og paa Jorden, blive samlede til en mægtig Forsamling, hvis ikke vi ere aarvaagne? Maa Herren velsigne Eder, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Marts.

„Ringens" Virksomhed.
(Fra „Millennial Star").

Som vore Læsere vistnok have bemærket af Artikler, optagne fra Utah-Bladene og Uge efter Uge publiserede i vore Spalter, er en mer end almindelig Aktivitet for Nærværende udfoldet blandt dem, der staa som forenede Modstandere mod Guds Rige og Kirke, og som plage og søge at bringe Ondt over de Sidste-Dages Hellige. Medens Medhjælpere utrætteligen virke i Washington for Komplotens Interesser og ere beskjæftigede med deres politiske Depescher i den Hensigt at udvirke en for de lovoverholdende Borgere i Utah højst skadelig kongressional Lovgivning, saa er selve Komploten i travl Virksomhed i Salt Lake City ved paa en ulovlig Maade at indblande sig i den lokale Styrelses Affærer i det øjensynlige Øjemed at danne en udvortes Sympathi til deres Fordel for derved at bringe Kongressen til ikke længere at udsætte sin Virksomhed med Hensyn til de Forslag, som nu ere fremlagte til dens Bedømmelse. Djævelen er listig og forstaar fuldkommen vel, hvad Slags Personer, han kan bruge i sine Bestræbelser for at forhindre Guds Riges Fremgang; derfor træffer hans Valg saadanne menneskelige Subjekter, som ikke ville betænke sig paa at anvende hvilkensomhelst Skurkestreg eller udføre endog de sletteste Handlinger, naar disse blot tjene til deres eget Endemaal.

Der er for Nærværende fremlagt mange Bill'er i Kongressen, som, hvis anerkjendte, ville paa en temmelig alvorlig Maade fortrædige de Sidste-Dages Helliges Sikkerhed og Fremgang, hvilket Folk nu tæller ni Tiendedele af Utahs Indvaanere, og vilde i deres Operationer sætte hele Samfundet under Styrelsen af et temmeligt indskrænket Antal af dem, der ere deres og deres Troes Modstandere. Foregivende et Ønske om at se de Forenede Staters Love ophøjede over alle Bi-Interesser, leve disse listige Aander, i deres højtlydende Bekjendelser om Patriotisme og Hengivenhed for Regjeringen og vidt udspredte falske Rygter om, at „Mormonerne" arbejde paa en vedvarende og uindskrænket Kamp mod de „loyale Gentiles", i en ophøjet Forventning med Hensyn til at se Opfyldelsen af deres hemmelige Planer. Fordums Erfaring har lært dem til i Tide at begynde deres Operationer i Washington og til stadig at fremføre deres „Forurettelser" for Kongressen og Landet. Den mest kraftfulde Indflydelse bliver derfor i Washington opreist mod de „mormonske" Borgere i Utah; og vor Delegeredes Tid er som Følge heraf uden Tvivl for det Meste optaget ved at forsøge paa at modarbejde saa meget som mulig denne Indflydelse og gjendrive deres lave og skjændige Beskyldninger mod Folket. Alle hans Vælgeres Interesser maa nødvendigvis staa tilbage for den mest vigtige af alle, nemlig — Selvopholdelse. Vi lære af Bladene, at den Delegerede allerede har optraadt for den kongressionale Komité for at forsvare

„Mormonernes" tilligemed alle andre retskafne Borgeres Rettigheder i Utah og modvirke den skadelige Lovgivning, som er bestemt for dem i de forskjellige Bill'er, der ere fremlagte i Kongressen. Det er retteligen bleven sagt af Deseret News Korrespondent, at den samvittighedsløse „Rings" Agenter og Redskaber arbejde lig Bævere og forsøge paa at sætte baade Himlen og Helvede i Oprør for at sikre sig deres store Formaal. Enhver Plan, omend nok saa slet og foragtelig, som ved Hjælp af de djævelske Legioners Styrke kan blive udklækket af menneskelige Væsener, bliver sat i Virksomhed af disse nedrige Karakterer.

For nogle Uger siden ansøgte omtrent en Snes af disse Plageaander — efter at have afholdt et Møde efter Sigende i de „ikke-mormonske" Skatteyderes Interesse — Borgermesteren og Byraadet om Rettighed til uagtet deres Minoritet at kunne indsætte nogle af deres egne Mænd i Byesstyrelsen. De ærede Blade i Salt Lake City — og disse udtrykke idetmindste ni Tiendedele af Indvaanernes Følelser — anse denne Opfordring som et andet Exempel paa disse Personers Anmasselser. Kommende fra en saadan Kilde, og medens disse Personer netop ere ifærd med at søge Samfundets Omstyrtelse, kan ikke denne Opfordring anses mindre end en ligefrem Uforskammethed. De ere nu ligesom før lovmæssig berettigede til at afgive deres Stemme og sikre sig ved Valgene deres Repræsentanter i Byraadet, men at forvente, at Folket, hvem de have og endnu søge til at forurette ved alle slags uretfærdige Greb, skulde votere for Andre end dem, der ere kjendte som deres Venner, og som de forstaa, nære dyb Interesse for Samfundets Fremgang, det vilde være det Samme som at vente, at de skulde overgive deres Liv, Familier, Ejendomme og kjæreste Interesser i Hænderne paa „Ringen" til at skalte med dem efter Behag. Som Lovene nu ere, hvilket er retfærdig, saa er det Majoritetens Rettighed at regjere; og først naar Folket af den overvældende Magt bliver tvunget dertil, da er det for dem at antage Gjenkaldelsen af denne Anordning, og være eftergivende for nogle foragtelige Skabningers Anmasselser, hvis fornemste Hensigt er at saa Haanden i Skatkammeret. Dog er det tilstrækkelig at sige, at deres Opfordring blev ikke godkjendt, og at Folkets Stemmeret ved første Valgforsamling blev anerkjendt af en overvældende Majoritet, som tillige igjen vil gjøre sig gjældende ved Valgene.

Disse „Ringens" Riddere ere særlig berømte for det Særegne og Forskjelligartede i deres forenede Opraab. Til Bedste for de „ikke-mormonske" Skatteydere er der anvendt Ord, som sikkerlig vilde vække Medfølelse i Kongresmændenes sympathiserende Hjerter. Det forfærdelige Udraab, at de „stakkels Gentiles" ere forurettede i Utah, vil sikre dem Befriere i Washington. At de Gentiles skulde blive opfordrede til at udrede deres Del af Skatterne i Stadens og Territoriets Interesse, er et uretfærdigt Forlangende af „Mormonerne"; og en fuldstændig Forandring maa blive udført for at sikre de „stakkels Gentiles" i deres Rettigheder og Frihed, det vil sige: saa „Mormonerne" kunne betale Skattene og de Gentiles indehave Embederne og sætte Pengene overstyr. Bill'erne, som ere fremlagte i Kongressen, gaa ud paa at gjøre en Omvæltning i de nærværende Affærer i Utah og indføre dette Millennium af „Rettighed og Frihed".

Med det for Øje at vække den folkelige Menings Sympathi, har „Ringen" udklækket en anden Plan, der, hvis den kommer til Udførelse, vil opveje deres

Uheld med Hensyn til Minoritet-Valgets Plan. De have foreslaaet, at By-Kassererens Bøger og Regnskaber skulle gjennemsees, og paa de „ikke-mormonske" Skatteydderes Vegne have de udvalgt Nogle, som sædvanlig udføre alle Planer, Anslag og sætte Depescherne i Cirkulation, til at fremføre en Opfordring i denne Henseende. Ni Tiendedele ere tilfredse med By-Embedsmændenes Forvaltning, men disse udvalgte Faa ere ikke tilfredse med Noget. De havde utvivl ventet Borgermesterens ligefremme Afslag med Hensyn til deres Opfordring, og dette vilde have forskaffet dem, hvilket de sandsynligvis antog, et andet væsentligt Paaskud til at raabe: „Ned med den „mormonske" Styrelse og Undertrykkelse"; men de bleve ikke desmindre ubehagelig skuffede i deres Forventning; thi Borgermesteren antog ikke alene deres Opfordring, men tilbød dem paa den mest aabne og liberale Maade at holde dem med Selskab under deres Undersøgelse og at lette dem Arbejdet ved at give dem al nødvendig Forklaring desangaaende.

Hvorvidt disse nedrige Personer ville se deres Hensigter komme til Udførelse og faa gjennemført den Lovgivning, de arbejde for, eller ikke, er endnu ikke kommen for Lyset. Det er mulig, at de, formedelst den Almægtiges Visdom, til en vis Grad ville blive begunstigede med Held i deres Planer, paa det de Hellige maa klynge sig mer tilsammen og leve deres hellige Religion med mer sand Hengivenhed; men vi kunne ikke tro, at Herren, saalænge de holde hans Befalinger, vil tillade deres Fjender at triumphere over dem.

Konferencemøder.

Konferencemøder i Skandinavien afholdes i følgende Orden: I Kristiania den 18de og 19de April; i Stokholm den 25de og 26de; i Gøteborg den 2den og 3die Mai; i Aalborg den 9de og 10de; i Aarhus den 16de og 17de; i Kjøbenhavn den 23de og 24de; og i Malmø den 30te og 31te Mai.

C. G. Larsen,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Sverig.

Stokholm den 23de Febr. 1874.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder

Da jeg nu har indsendt Rapporten og Regnskaberne for Kvartalet, vil jeg tillige vedføje et lille Supplement angaaende vort Arbejde i Missionen.

Vore Brødre fra Zion, John Anderson og John Oblad have i Slutningen af December og i Januar Maaned aflagt en Missionstur gjennem Uppland,

Dalarne, Westermanland og Eskildstuna i Sødermanland. De have paa denne deres Vandring besøgt de Hellige og afholdt mange gode Forsamlinger, der alle have været overværede af talrige Fremmede, som i Stilhed og med Opmærksomhed have lyttet til Brødrenes Vidnesbyrd.

I Slutningen af Januar Maaned begav jeg mig paa en Reise til Örebro i Nerke. Her opholdt jeg mig i noget over en Uge og afholdt i Forening med Broder C. A. Eklund flere vel besøgte Forsamlinger. I denne Del af Missionen er der et udmærket godt Folk. I en lille By, Nora, opholdt vi os i to Dage og afholdt om Aftenen Forsamlinger, hvilke med Undtagelse af dem, vi have i Stokholm, vare de bedste, jeg har overværet paa denne Mission. En god Aand var tilstede blandt os, og Folkene lyttede med spændt Opmærksomhed og med største Tilfredshed til vort Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Sandheder; dog, da Huset var fuldt, maatte Mange gaa bort uden at faa høre, hvad vi havde at meddele. I denne Egn ere vi for Nærværende meget vel modtagne.

Lørdagen den 7de Februar tog jeg i Selskab med Brødrene Lundholm og Brulin en Tur til en lille By ved Navn Mariefred i Sødermanland. Vi gjorde Holdt udenfor Byen hos en Broder, hvor vi om Aftenen havde den Glæde ved Daab at indlemme tre Personer i Menigheden. Søndag Formiddag havde vi en Forsamling for vore der i Nærheden boende Søskende; og om Eftermiddagen havde vi indbudt til en stor Forsamling, men var ikke vel begyndt, førend nogle Oprørsstiftere, som havde samlet sig, vilde med Vold og Magt forjage os derfra. Ophavet til denne Fredsforstyrrelse var en derboende Laugretsmand, hvis Datter og Svigersøn havde antammet Evangeliet. Lucifer havde bevæget denne Stakkel til i Forening med nogle af hans „kristne" Medbrødre, bevæbnede med Brændevinsflasken og store Knortestave, at omvende de „vildfarende Mormoner". Lederne for denne hæderlige Skare vare en fordrukken Skomager ved Navn Gyllenstein og en afdanket Gjæstgiver fra Mariefred ved Navn Ramslet. Dette Selskab fulgte os med en skrigende Musik til en i Nærheden liggende Gjæstgivergaard, hvor vi toge Skyds for at komme bort fra dem. Vi havde nu 1¼ Mil gjennem en Skov, inden vi naaede næste Gjæstgiversted; og da vi vare komne et lille Stykke ind i Skoven, gik Br. Lundholm tilbage til et Sted i Skoven og døbte En til. Siden vendte han om og indhentede os paa Gjæstgivergaarden Kl. 1 om Morgenen. Derfra fortsatte vi videre til Søder Telje og med Jernbanen til Stokholm.

I Norrland og Jemteland har der i den senere Tid været noget stille. Ikke desmindre have Brødrene, som virke dér, underrettet mig om, at de have afholdt mange gode Forsamlinger; og at Folkene af hvilke flere have Tro paa Evangeliet, ere fredsommelige og venlige mod os.

Ikke ret Mange ere blevne indlemmede i Menigheden i dette Kvartal, men vi have gode Forhaabninger om det næste. De Sidste-Dages Helliges Lærdomme have god Fremgang her i Stokholms Gren. Vore Forsamlinger ere saa godt besøgte, at om Søndags Aftenerne i Særdeleshed mangle vi Plads til Tilhørerne. De Fleste, som i dette Kvartal ere blevne døbte, ere fra denne Gren. Igaaraftes bleve Otte døbte, af hvilke de sex ere unge og raske Mænd. Jeg er Herren inderlig taknemmelig; thi han har velsignet og belønnet vor Bestræbelse. Her hersker Enighed og en god Aand blandt de Hellige i Almindelighed.

Broder Anderson er for Nærværende

i Dalsland og besøger sine Slægtninge. Broder Oblad er her og beder at hilse Brødrene; næste Onsdag tager han til Orebro. Vi have været ved en god Helbred det meste af Tiden. Megen Sygdom har grasseret her i Stokholm i Vinter, og særlig kan fremhæves Børnekopperne, som rase endnu, men som dog ikke har krævet mer end ét Offer blandt vore Folk.

Tilsidst en venlig Hilsning fra de Hellige og fra mig,

Deres Broder i Evangeliet,
Matth. Nilson.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").
(Fortsat).

General Hardin modtog en Skrivelse fra Guverner Ford, i hvilken denne anførte:

„Jeg ønsker, at De vil sige Mormonerne fra mig, at det bedrøver mig meget, at der blandt Offentligheden skal existere saamegen Ophidselse og Had imod dem. Thi det kan med Sandhed siges, at Folket overalt er saa afgjort fjendtlige mod dem, at den offentlige Mening ikke har den mindste Tilbøjelighed til at vise dem skyldig Retfærdighed. Ethvert daarligt Rygte om dem bliver graadigen opslugt, medens Intet kan blive hørt til deres Gunst. Jeg nærer Frygt for, at de under saadanne Omstændigheder aldrig ville komme til at leve i Fred med deres Nabor i Hancock og de omkringliggende Provinser. Der gives ingen lovlig Magt i Staten, der kan tvinge dem til at bortflytte, og heller ingen saadan Lov vil blive sat i Kraft under min Administration.

Ikke desmindre, Folkeaanden er ophidset, og der ere synlige Tegn for, at der i de omliggende Provinser vil blive gjort Forsøg paa at uddrive dem. Saadant et Forsøg kan maaske fejle én eller to Gange, men hvis det bliver iværksat med Alvor og Udholdenhed maa det tilsidst faa et heldigt Udfald. Disse, som maa tænke, at det er uret at uddrive Mormonerne, kunne ikke bringes til at kæmpe til deres Forsvar; og Statens Indvaanere ville virkelig ikke bære Udgifterne af de hyppige Militærexpeditioner til at forsvare dem. Mormonerne kunne maaske tro sig stærke nok til at forsvare sig selv, men er det deres Ønske at leve i en vedvarende Strid? De maa overvinde deres Fjender, men disse ville rejse sig igjen, og Mord og Ondskab vil blive fortsat af det Parti, der finder sig at være stærkest.

Jeg ønsker, at De vil fremlægge disse Kjendsgjerninger for Mormonerne, og at De vil give gode Raad og anvende fredelige Forligsvilkaar, hvorved de kunne blive bevægede til at forlade Staten. Jeg er vel vidende om, at Staten har ingen Magt til at fordrive dem, og at det er meget haardt for dem at skulle forlade deres behagelige Hjem og Ejendomme, som de have erhvervet sig ved mange Aars Anstrængelser; men er det ikke bedre, at de skulde

gjøre dette frivillig end at leve i en vedvarende Strid?

Den 1ste Oktober 1845 skrev General J. J. Hardin til Præsident Young og anmodede ham om at lade udfærdige en Fortegnelse over de forskjellige Slags Eiendele og deres Værdi, som af Pøbelen vare ødelagte for de Hellige. Raadet i Nauvoo modtog ogsaa en Meddelelse fra J. J. Hardin, Stephen A. Douglas, W. B. Warren og J. A. McDougal, hvori blev berettet, at et Møde af Delegerede fra ni Provinser var afholdt den foregaaende Dag i Staten for at drøfte de Sidste-Dages Helliges Stilling. Ved dette Møde havde de forstaaet, at de Helliges Forslag om at drage bort til Foraaret var bleven vedtaget. De anførte, at de vare overbeviste om, at Affærerne vare naaede til en saadan Krisis, at det vilde være umulig længere for dem at forblive i Landet. De nærede det tillidsfulde Haab, at hele Samfundet vilde bortflytte; „men skulde ikke dette ske", tilføjede de, „da ere vi vidende om, at hvormeget vi end gjøre for at forhindre Vold og Blodsudgydelse, saa vil der ikke desmindre blive anvendt voldelig Adfærd for at tvinge Eder til at bortflytte, hvilket vil have de mest sørgelige Følger til baade Eder og Eders Modstandere, og Enden vil blive Eders Uddrivelse fra Staten."

Saaledes var disse Embedsmænds udtrykkelige Mening, og Embedsmænd vare de. General Hardin og Dommer Douglas vare nemlig Medlemmer af Kongressen, og den første tillige Befalingsmænd over Statens Væbning; medens W. B. Warren var Major i Militsen og J. A. McDougal Overretssagfører i Staten. Fordi de Helliges Tro ikke var i Overensstemmelse med den, Samfundet i Almindelighed besad, var Staten ikke istand til at skaffe dem nogen Beskyttelse, men de skulde alle forvises. De værste Følger af disse Embedsmænds Fremgangsmaade var, at de i deres aabne Tilstaaelse, at Statsregjeringen hverken kunde eller var villig til at yde disse lovoverholdne Borgere Beskyttelse i deres Rettighed; derved opmuntrede og privilegerede den grusomme og blodtørstige Pøbel, som lige til den Tid havde forfulgt de Hellige, brændt deres Ejendomme, dræbt deres Ledere, og som videre søgte at udføre flere Forbrydelser, til videre at fortsætte deres Voldshandlinger. Dog til samme Tid, Ingen vidste bedre end disse Embedsmænd, at Hundreder af disse grumme Ugjerningsmænd blot behøvede den Forsikring, at deres Forbrydelser ikke vilde blive afstraffede efter Loven for at blive paavirkede til med fordoblet Voldsomhed at forny deres onde Ugjerninger. (Forts.)

Kjærlighed i Hjemmet

(Fra „Woman's Exponent").

Der gives intet Billede saa yndigt som en Familie, der er sammenknyttet ved Kjærlighedens ømme Baand. Naar, forsamlet om den livlige Arne, Fred og Glæde hersker i Kredsen, maa det synes, som om de havde et sandt Himmerige. De lykkelige, smilende Ansigter udtolke tydligere end Ord, den Glæde, som nydes;

ethvert Medlem af denne Familie er villig til at opofre enhver Bekvemmelighed for sine Kjæres Lykke. Vi se ingen tvær Mine, intet vredagtigt Udseende, høre ingen barske Ord eller Noget, som kan tilintetgjøre deres Fred; og naar Nattens Hvile tilstunder, nedknæle de i Forening i Bøn og indslumre i Søvnens Arme med hjertelig Taknemmelighed til deres himmelske Fader. Hvorledes kan en saadan Familie forhindre, at Herrens Velsignelser blive over dem? Om hele Verden viser dem Kulde, ere de dog sikre paa Medfølelse i Hjemmet, hvilket mangfoldig opvejer alt Andet.

Lad os betragte det modsatte Billede. Her se I en Fader dybt begravet i sine egne Betragtninger, og modvillig til at besvare det Spørgsmaal, som bliver rettet til ham af hans lille Barn, eller, dersom det bliver besvaret, sker det paa en saa barsk Maade, at den Lille bliver bange for at gjøre et andet, medens Moderen i sin Ærgrelse skjælder paa Børnene, og disse igjen kives indbyrdes. Saadanne Familier ere Gud ske Lov sjældne blandt de sande Sidste-Dages Hellige; men endog dér finder man nogle. Der gives sikkerligen Kjærlighed i enhver Familie; men dømmer man fra de forskjellige Indflydelser, som udvises, da hersker den i et betydeligt større Maal i nogle Familier end i andre. Hvormeget bedre er det ikke at følge i Fodsporet paa det store Kjærlighedens Exempel — Frelseren — hvilket vil bringe os Lykke endog i Gjenvordighedens mørkeste Time, end til at ærgre os, finde Fejl og gjøre os Livet ubehageligt! En ung Mand, som elsker sit Hjem, vil i Almindelighed blive en god Ægtemage, men én, som har større Kjærlighed for andre Steder, vil sjælden afbryde sine Pebersvende-Forbindelser for sin Hustrues Selskab; og som Følge heraf vil hun have den Fornøjelse (?) at tilbringe Aftenerne alene. Dersom gode Piger vilde tage den Bestemmelse, ikke at ægte saadanne Mænd, vilde det have en gavnlig Virkning.

Bønnen.

(Fra „Woman's Exponent").

Bønnen er Sjælens søde Virak; den bibringer Sindet en mild Indflydelse; den indhyller vore Tanker, saa de bortdrages fra Tidens og Dødelighedens forgjængelige Ting; den forædler vore Følelser; den forfremmer os i højere Egenskaber, og bringer os til at søge efter de himmelske Goder, samt sætter os istand til at bevare et Skatteforraad af hellig Kundskab. Et Barn, som tidlig lærer at bede, kan ikke let i den modnere Alder blive ledet til at efterfølge det Onde eller blive et ugudeligt Menneske. I sine overvejende Øjeblikke føler det en inderlig Længsel til at opsende en enfoldig Bøn til sin himmelske Fader om en Gunst eller for at anraabe om Tilgivelse for en Fejl, begaaet i et ubevogtet Øjeblik. Kan det Barn eller den Person, som daglig opsender sine Bønner i Sagtmodighed og Oprigtighed, gaa til Fordærvelse, eller ville Retfærdighedens Engle forlade dem? Bønnen bringer Velsignelser, som uden den ikke kunne opnaaes,

og den besvares med en Forøgelse af Tro, Visdom, Forsigtighed og guddommelig Kjærlighed forenet med en Fylde af Glæde. Hvor nødvendig er det ikke derfor, at Israels Mødre lære deres Børn at bede, paa det disse, medens de ere uskyldige og deres Sind frit for Brøde, maa faa et Indtryk, som ikke kan blive udslettet. Vi burde ikke lade Noget komme i vor Vej til at forhindre os fra at opfylde disse vore Pligter til vore Børn. Vi burde belære dem i den evige Sandheds Principer og vise dem et Exempel, værd Efterlignelse. Vi skulde ikke forsømme at bede med vore Børn og kalde dem til selv at bede, baade lydeligt og i Løndom. Hvis de ikke besidde Fatteevne nok, kunne vi i et enfoldigt Sprog lære dem at fremføre en Bøn, lig vor Frelsers. Han lærte sine Disciple og sagde: „Vor Fader, Du som er i Himlen osv." Han gav dem dette Mønster, paa det de maatte kalde paa Faderen i Sandhed og Enfoldighed, og sagde: „Saaledes skulle I bede."

Vore unge Søstre.

(Fra „Utah Posten").

I intet Land i Verden hersker Frihed og Lighed i saa stor en Grad som i Amerika, men ingensteds blive disse Goder mer misbrugte end her. Vi vil i disse Linier korteligt henlede Eftertanken paa Tjenerskabets Forhold. De af vore unge Søstre, som have tjent hos Familier i de gamle Lande, ere i Almindelighed blevne betragtede som Trælle, der ikke havde mindste Krav paa sædvanlige Menneskerettigheder. Der var Slid fra den tidligste Morgen til langt ud paa Natten, som om en Pige ikke trængte til Søvn eller Hvile. Maden blev henslængt til hende i Kjøkkenet, hvor hun under mange Afbrydelser nød Levningerne fra Herskabets Bord, Tiltalen skete gjerne i en overmodig bydende Tone, og Lønnen var grumme liden. Hvor helt anderledes stiller ikke Sagen sig for hende, naar hun kommer til Amerika og navnlig til Utah, hvor hun mer ansees som et Medlem af Familien, spiser tilbords med sine Foresatte og nyder en stor Grad af Frihed til at besøge sine Venner, gaa til Forsamlinger o. s. v. Dette synes at være formeget for den forhen trælbundne, forkuede Tjener; hun nyder i fulde Drag af Frihedsbægeret og forstaar kun sjelden at holde Maade med sine Fordringer; hun bliver kjæphøj og fordringsfuld og tror tilsidst ikke, at en Madmoder har Ret til at lægge noget Baand paa sit Tyende. Skriften siger: De, som have troende Herrer, ringeagte dem ikke, fordi de ere Brødre, men tjene dem desheller." Dersom det er Ret at vise vantroende Herskaber al sømmelig Ærbødighed og Agtelse, hvormeget mer saa dem, der have annammet den samme hellige Tro som vi?

Atter se vi sørgelige Exempler paa, hvorledes vore skandinaviske Søstre optager Verdens frivole Sæder og Skikke. Foruden at dette er en strafværdig Daarskab i sig selv, har det tillige den Følge, at deres forholdsvis store Løn ikke slaar til. Saa maa de have Konditioner Hoteller, Saloner og Boardinghuse, hvor Mer kan erholdes, og ikke tænke de paa, at det er den aabne Port til Fordærvelse. Man kan høre enhver af disse Piger sige: „Det har ingen Fare; jeg skal nok vide at passe mig;" men de kjende ikke de Tusind listige Lokkemidler,

som anvendes til deres Forførelse, og forsent finde de deres Aands Renhed og deres Legemes Kyskhed besudlet. Glem ikke, Søstre, hvorfor I kom til Zion; glem ikke de hellige Pagter I have gjort med Gud; sky Verdens Tant og Modens Fordærvelse; vogt Eder for Enhver, der vil indpode i Eders Sind Mistro til det Gode, Letsindighed for det Hellige og Ringeagt for Pligten. Kunne I faa Kondition hos en god og trofast Familie; da pris Eder lykkelige derved og paaskjøn det Gode med taknemligt Sind mod Herren og bliv der, om det er mulig, indtil I selv opslaa eget Bo.

Blandinger.

Uroligheder i Pest. Ved en i Fængslet død Selvmorders Begravelse den 9de ds. kom det til tumultuariske Optøjer i Forstaden Neupest. Det Rygte havde nemlig udbredt sig, at Mishandlinger fra Bypandurernes Side havde givet Anledning til Selvmordet. Folkemængden slæbte Liget hen foran Raadhuset og bombarderede dette og de indskridende Pandurer med Stene. Om Aftenen belejrede Mængden Raadhuset og brød dets Vinduer og Døre op, hvorpaa Pandurerne gav Ild, dræbte en Person og saarede flere. Der rekvireredes nu Militær, men om Natten stak Mængden Raadhuset i Brand og drev Brandvæsenet tilbage med Stenkast. Først ved Midnat ankom Militæret, saa at Brandvæsenet under dettes Beskyttelse kunde slukke Ilden.

Fra Aprils Begyndelse er N. Andersons Adresse: Stora Nygatan, Nr. 3, Malmø.

„Evangeliets sande Grundsætninger" er udkommen og kan erholdes paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor, Lorentzensgade Nr. 14, Kjøbenhavn.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.